

бжде краятъ имъ. — Много просто. Краятъ на живота имъ ще бжде крайно осиромашаване: всичко, което сж спечелили, ще го изгубятъ. Тѣ ще се намѣрятъ въ положението на краенъ беднякъ, съ едно съзнание само. — Ами после? — Понеже си обеднѣлъ и не разполагашъ съ никакви богатства, отново ще те пратятъ на земята да се трудишъ, да работишъ, да придобиешъ онова богатство, което не се губи нито на земята, нито на онзи свѣтъ. Човѣкъ мисли, само докато се труди и работи. Само така той може да се освободи отъ противоречията на живота. Човѣкъ търси спасението си вънъ отъ себе си. — Не, спасението на човѣка е въ самия него. Спасението на човѣка зависи отъ неговитѣ вътрешни разбирания за живота. Който разбира важността на духа, на свѣтлината, на въздуха, на водата и на храната, само той може правилно да мисли, само той може да се спаси.

Съвременнитѣ хора се трудятъ, работятъ, но въпрѣки това не успѣватъ. — Защо? — Тѣ не знаятъ, какъ да работятъ. Тѣ сж пренебрегнали своето сърдце, а трѣбва да работятъ, именно, върху сърдцето си. Тѣ не подозиратъ даже, че всички спънки въ живота имъ се дължатъ на сърдцето. Първиятъ човѣкъ още е направилъ голѣма грѣшка, като е допусналъ другъ нѣкой да влѣзе въ сърдцето му. И оттогава досега този, който е влѣзълъ въ